

Του Ιωάννου Χριστοσσομου λόγος πατριστικός

Λέγει σωσίμω Πασώ ο Ιησους· Σίμων Ιωάννου αγαπας με
πλεων σουσων; Λέγει αυτω· Ναι, κυριε, ου οιδας οσι φιλωσε. Λέγει
αυτω· Βουκα σα κρια μου (εξ κριου ευαγγελιου κατα Ιωακην
εν σω πρωτω και εικοσω κεφαλιω, εν σω μετσε και δεκατω σιχω).
Ουκ οιδε, ωηρος φιλτατοι αδελφειτω εν σω Χριστω Ιησου, ουκ
οιδε τι ολιγα των οκτων εχει, ουτε ο του βιου μικρος χρονος
ουτε η καθημερινη ηγηθη σου παττος των βροσων γενους κφ.
αφησικων σου σουλοβατου ενδοξου ενθα διδασκουσι σουσ ανθρωπουσ
ουκ υπαρχει οδος δικατη ως τιμων θριαμβικων εντακνωσι, δη-
λοτασι σουσ επιθυμιασ μακωκεσ. Τουσους οι ουσ εινεσ ^{ειδιν} ερωτα, σου
μεν Ιησουν σκοπειτο, θεου τε και ανθρωπου, ου παντων μεν ευεβεσα-
των κρετατοι, μετσω δε ακουσιτω καταχθονων, Μαριαν δε ενθεου
και ανθρωπων μητορα, προς σε αυτουσ καταφυγην, σουσ σε αχιουσ
βροσους, μετσω των φωσων κρατισσουσ. Τεσσα ελονται σουσ παντων
καρδιασ προς αυτουσ και προς θεου καθαρισουσι και εν ταυτηση ημερη
ημερασ δει σε μοτον σω σωματι ισταται· αλλα και ση ψυχη σου
φωσα εξοφοσετοσ υφοροτασ, ψυχησ κλησιαστικησ προσηστησεσ
αρχεστικησ των μετσωσ ενθ εκκλησιασ ησσοτων, εχιου Ιωακην Χρι-
στοσομου ω γε εν φλεψι αιμε εφον φιλοπολεμουσ σπουδην

μεντοι ησαν εις τα πνευματικα συστροφων, εμφανους και σκεπαιου
επιστημησ εξεργησεως σωλογων αθαλαστων ετυχε, μεγαλην
σε προθυμιαν εις τας των πλεσιωτων ψυχας ακαμπος εχενε.

Εβουλομην γαρ ηρωσον εν Ελλαδος φορημασι μελλω αφιεσαι τον
λογον, των προσιμιων αφαρπαξαι εν την γλωσσαν ημιν και νους
δεδωκοσι θεω και γαρ ουτως εδει οσα ελεγον τον πανεχυριον
αγιου Ιωαννου η και ην η σπουδαία μεριμνα του του θεου αιτειν, ουτε
εισαμαξ ελεγε τον ψαλμον: Αιτεισε τον κυριον εκ των ουρανων
αιτεισε κυρον εν τοις υψιστοις, αιτεισε αυτον πασαι αι δυναμεις
αυτου: τισ δ' ερα προσεραγεν με χρεια; τισ ορμηη; τισ αρετας
του σοιου Ιωαννου. Λογοις παραιτειν. Εκ τουτων δε ειπερι εκλεγειν οικος οσων
βουλομαι εκων περι εκεινου προθυμιασ της ιεροσυνης η προσε-
γαγοσο εις πωων αρετων ηραξιν.

Λογος γαρ εμου πανεχυριος τα δυο μερη επιλαμβανει: ~~ταυτα~~
ενεσσιν εν τω πρωτω μερει α Ιωαννης ο Χρυσοστομος περι της ιερο-
συνης ωστο, τουτ' εστι οτι μεγαιστον σε μεριον της εις τον Χριστον
αγαπης μαρτυρει, οτι ταυτης υπαρεια μειζον εστι των παν-
των αλλων, οτι πολλης το πραγμα δυσκολιας γεμει και καιν
δωτων, ταυτα φουν οτι μεγαλης δειται ψυχης και θανμασθησ.
ταυτα μεν εν τω πρωτω, ~~αλλα δε ταυτα~~ εν δετω υστερω μερει ως
ο Ιωαννης ιερεις μελιστα, ταυτα παντα κατεχε.

3

Γνωμεν, ουν, ω αγαπητοι, εσω εις ταυτην οικησιν ως και μα-
θητε αφ'ων εξερχων και οποι διελευσων δεικνυθε ευκαρδιοι.
Δια τουτο δεομαι παντων υμων τοσουτο μοι εμπνευσαι θαρρους
δια της σπουδης της κατα της ευχας και δεηθηκει του διδοντος ρημα
τοις αναγγελιζομενοις και της Μαρίας παντων φωτων μητερος
μοι λογων δεινότητα δουνει, εν ταυτω τω καιρω. Χαιρε Μαρια...
το θαιου αρχετυπου της ιεροσυνης, βροτοις ουκ ολιγοις ενδεεστερος
φρονειται. αλλα Ιωάννης ο Χρισοτομος εν αγιοις πατερ ημων,
σαφως σεσεμαχεσθαι οια ειπικαι στη τυμει δοξαι τε και τα παθη-
ματα εις παντας τους πελας. τισ ουκ ην ο ιερευς τω αρχιεπισ-
κοπω κορδακτινου πολεως; εαυτα γε α Παυλος, ος και το εις τον
ουρανον αναβας και μετ' εκεινων εις την γην διαδραμων, ελε-
γε " Πας γαρ αρχιερευς εξ ανθρωπων λαμβανομενος υπερ ανθρω-
πων καθισταται τα προς τον θεον ινα προς φερη δωρα τε και
θυσιας υπερ αμαρτιων", αυτη μαλιστα υπαρχει η αποθεωσις
της ιεροσυνης ^{προς του θεου} οτι εξ ανθρωπων λαμβανομενος αλλα και
διωρισμενος ως Παυλος αυτος εν τοις υστεροις σιχοις " Και ουκ
εαυτω τις λαμβανει την τιμην αλλα κελουμενος υπο του θεου καθω-
περ και Ααρων: οστιν ουν κτηρ' ο θεος αυτος εν Χριστω εξελεξατο
προ καταβολης κοσμου, ειπαι η-μας αγιους και αμωμους εν αγη-
πη κατα την ευδοκίαν του θεληματος αυτου. Δελογ εστι και

4
επιφανής, τουτ' εστι· Αλλα τί ο θεός ανέλαβεν αυτούς εκ του
εοσμού; παρα την του αποστολου Παυλου προς Εφεσσιους επιστολήν
εφευρισκομεν, με δει λεγειν και εφ' φως εξ αποπεμφθειν
προς υμας " κατε την ευδοκίαν του θελήματος αυτου". Αυτήν
γάρ, των του θεου πατέρων έργων εστιν αιτία.

Ινα τον θειον λογον κλυητε, μετ' εμον ευστομεν τα ρηματα κ' Ιησους
παρα λιμνην της Γαλιλαιας, επί της Τιβεριανός ηυδησε, επειδαν ^{εω} μα-
θηταις ^{των ουκ εν τω} εφ' εφευρισκειν ^{εω} μετρος; ~~κατε~~ εσθε
ειπε ~~ε~~ αυτων ο Ιησους: βοσκε τα αρνια μου.

Και ινα υμιν επιφανη γενηται τα λεγομενα, εμοι γε δηλον εστι
ως η ιεροσυνη τον μεγαλλον μαρτυριον της των ανθρωπων εις
Χριστον αγαπης τε και ~~εκ~~ της του Χριστου εις τους ανθρωπους,
και οπως τα ειρημενα προς αποδειξιν ικανα γιγνηται, εδεχθους
τινας υμας δειξω· εκεσθας, ω αγαπητε, ηδε ως ο ιερευς υπο
του θεου εν Χριστω Ιησου καλουμενος τε και λαμβανομενος εξ
ανθρωπων εστι· τί δ' ο θεός καλει; τί Ιησους λαμβανει εξ των
λοιπων φωτων; διο, τουτ' εστι Ιησους εθελεσε την μεγαλην
αγαπην δεικνυσαι· την, ουν, Ιησους ^{εχειν} ψυχην ~~εθελεσε~~ τον ιερα
πρεπει· οταν ερωτα τις τε και ποθεν παρει, λεγειν· ακηρ-Ιη-
σους, τοιγαρουν χρησθησιν οτι εκχη προς ιερα τον μεγαλλον πλουτον,
δελεθη παραδιδουαι νιν το εαυτου αιμα, τας παντας δυναμεις,

το πλουτος της αυτου χαριτος· τί τουτο; οι γαρ δρωκτες μάλλον
 η οι λογω μωρον μαρτυρουκτες την αγαπην δεικνυσι. Οια δη
 και οσα οι βροτοι τη θεω διδοσσι; η εστιν οπως ο φως τη θεω
 τι και πορ μικρον διδωσι; αλλα μιντοι οτε εις αυτην φερει τας των
 πελας δυτοργιας βαρειας, και τουτο δια τον θεον, τί τοσε γιγνεται;
 Ο αποστολος Παυλος εφην " μετριοπαθειν δυναμενος τοις αγνοοισιν
 και πληρωμενοις, επει και αυτος περικειται ασθεκειαν " τους οφθαλμους
 εις τον υστερον λογον μεταστρηφετε " επει και αυτος περικειται ασθε-
 κειαν· ταυτα Παυλος φησι, επει ενεκρατησε την ^{εκνυτου} ~~εφθερα~~, επικρατειν
 δει των λοιπων φωτων ασθεκειαν.

αδελφ, ο βιος καθημερινος δεικνυσι ~~αυτου~~ μεν υμεις αυτοι ορατε.
 αλλα μαλιστα αυτα τα παντα υπο των Ιησου Χριστου λογων καθι-
 ταται. ^{ο γαρ διδασκαλος,} ~~αγαπης με πλεον τουτων;~~ ~~φησιν~~, φησιν ο Ιωαννης ο Χρισосто-
 μος, ερωτα τον μαθητην ο διδασκαλος ει φιλοειτο παρ' αυτου,
 ουχι εν αυτος μαθη· πως, γαρ, ο τας απαντων εμπροστων
 καρδιας; αλλα ινα η μας διδαξη, ουκ αυτον μελει της των ποιμ-
 νων επιστασιας τουτων " αλλα και ο ποιμην αγαπαζεται
 μεριστην αγαπην εχειν· επειδεν γαρ, ο Ιησους τον ψυχων ποι-
 μενα ερωτα ει φιλοειτο παρ' αυτου, σαφως σημαινει χρηναι αυτους
 φιλειν πλεον αλλων των ανθρωπων, και οτε εν τη παραβολη αυτου
 τον ο Ιησους τον ποιμνα τον κελον ονομαζει τους ^{αυτων} ~~αυτων~~ λογους

ελευθε "ο ποιμην οκαλος την ψυχην αυτου τιθησικ υπερ των προ-
βατων" ει δε ο ιερευς των ψυχων ποιμην γιγνεται, δει καυτου
την αυτου ψυχην υπερ των αλλων παραδιδουαι. και ως εν αλλη
εοπη ειπε αυτος Ιησους, ος εν αρχη ηκ ο λογος, και θεος ηκ ο
λογος, "μειξοντα ταυτης αγαπης ουδεις εχει ικατις την ψυ-
χην αυτου θε υπερ τον φιλονοα αυτου".

και περ ο λογος εστι θαυτερων προτος, ουκ ερω αλλα, εαν με συν-
δε συντομοι, δελαδη οτι η ιεροσυνη μεγαιστον τεκμεριον της εις
τον Χριστον εκ των φωτων τε και εις τους φωτους εε του Χριστου
αγαπης εστιν, οπει ηδη ελαμψε το φως περι των ετων, το
απολειπομενον εργον αυτου δηλοοτι δεικνυται οτι πολλου ποτου
και σπουδης εν τω μετ' ερεσης βιω της ιεροσυνης δονται,
ταυτα σκοπειν εν τω Ιωαννου Χρισσοομου βιω.

Εν τοις προτοις ανακαζεται την μεγαιστην προφαιειν φφορησιν, φρικτορ γαρ
εστι η ιεροσυνη. δια πολλην των ιερευω εινα την εξουσιακ και την σιμην.
Μαγαλη χρη η βασις, μεγαλη γαρ εστι η οικια. α
Αλλ' η μων εργων ηδε τους λογους Χριστου υπερεσιν τε και σκοπειν
ως ο ιερευς ομοιος εστι ανθρωπω οικοδομουτι οικιαν ος ετελεσεν
και εβαθυτεν και εθηκεν θεμελιον επι την πετραν. οια δε εστι
πετρα αλλη του Χριστου; οια δε αλλη θερμη του Ιησου αγα-
πη;

Της βασιως εν ασφαλει κατασταθετος, την οικησιν του τελειωτους
 οικοδομεν, πολλης τε νυν εστι μηχανης, ινα ιερεις πεισθωσι τω
 ηκουσι προς αυτους χρηται υπεχειν ταις παρα των ιερων θεραπειαις
 (του^{οι} καμνοντα^ς), ινα και χαρι^ς ειδωσι της ιατρειας. >

Νοθαλιον ειναι δε τον ιερα και διορακτικον, και μυριους παταχθεν
 μεσσησθαι τους οφθαλμους. ου ταυτα μονον δειται, αλλα και την επιθυ-
 μιαν της φιλαρχιας ηδε χροσιον εκβεβληναι, και παντων των λοιπων
 επιθυμιων εγχερατης πεφυκεναι και του θυμου.

Αλλα περι των της φυσως κλειονεκτηματων μαλλιστα εν τω λογει
 πολλης δυναμειω^ς χρεια εστι ωστε τον λογον του Ιησου Χριστου
 εν ημιν εναικαι πλουσιω^ς.

Παντα δε ταυτα και τα λοιπα εις τουτο το τελος μονον ορωσι. εις την
 θεου αθανατου ενδοξιαν, την Χριστου εκκλησιας οικοδομην ινα ο πα^ς
 ιερευ^ς και δυναται λογειν συν τω αγιω Πνευ^{ματι} "Ωω δε ουκ εστι ενω^ς
 ξα, δε, εν εμοι Χριστος

Εν ταυτοις πασι ο αρχιεπισκοπος κοσταντινουπολεω^ς γερονε το αρχισυρον
 ταμιοτατον. η νυξ ταυτα τα ειρημενα ησταν και οταρ; αλλα ηη
 παντα συνεβη και γερονε και ολον τελος εν αυτω εσχε^ν;
 η παφα ευγενη καρδια ω^ς του Χριστοδομου ην, εν τοις εργοις δικαιοις
 επιτελει οικη εν τοις καλοις λογοις φραζει. τω^ς γη εφυρε ω^ς αυ-
 του^ς τοδε της ιεροσυνης πραγμα, την φρονησιν^ς χαριν;

κόσμου θεσπών επιστήμης πολλής, τε και της αρετής μεραλγής, πολ-
λήν παιδείαν περι πάντων έχων, ουκ εφυγε την ιεροσύνην πριν δυοιν
και τεταρακιστους υτους επιβεβηκε;

Εί· περι της του θεου τε και των ανθρωπων εν γραπτης; τι τουτο;
ω του θεου γραπη εις εις το φευγειν ενεργασ; τί ανακαζε
φυρεδικως ζουσα τε και ενθαδε τον θανατον εχοσα, αλλα η
πιστις μεγαιστη, η παρε εν θεω, αλλα υπο του θεου παντα το
καταφροειν; αλλα οτι προς το εν θεω αρεσκον μορον τους λογους
ρυθμιζοιν; αλλα και καταφροειν των τυραννων απειλων;
τι και εν περι της των βροτων γραπτης; τι ημιν αγγελει
η φιλοστοργια ευδοκιμος των αυτου αγριων αλλα την απο-
κρυσιν της γραπτης του ποιμενος;
αυται φασιν, εστει δε αρεται προερχον τον αγιον ιερεα προς την
του αρχιεπισκοπου κονσταντινουπολεως δοξαν, πασι γαρ δηλον εγενετο
η αυτου αρετη· η πολις κειμενη επι της ορους σαφως εωραται
και δ' ουτως ελεμπαζε το αυτου φως εμπροσθεν των ανθρωπων
οτι ιδοντες τε αυτου καλε εργα εδοξα ζωσιν πατερα εν σοις ουρα-
νοις

Τα παντα ταυτα αυτος γεγονε το αρρετυπον και ο προσταγης
των οσιων αρετων.

Παντες ημων ισμεν αυτου εν τη λεγοι δυναμει.

4
9)

Επειπερ ην σφοδρα εμπειρον της διαλεκτικης, αλλα μελλιστα του δικιου και αγαθου βιου, αυτος μεν θεος προσεθηκε ως το αρχαιυπον των της φυσικης κλειοτεκτημετων σε και του χροστου βιου. ως περι των τεχνων οσων Ιωανου του Χριστοτομου εφρασα, προσηκουσας των αυτου αρετων οικησιν, προσπεινω γονασι καιπερ αδικαιος κειτης ικνουμαι οτι το φως των αυτου κελων εργων χει λαμπραση ημπροσθεν των ημων. Ερχου επι την οικησιν, εστο ο προστατης ημων εν τοις ουρανοις ινα ημεν εν τη λογειν δυναμεις και μελλιστα και διικαιω τε αρεται εξ υπιστων εκχωσι προς παντας ημας.

Ερχου και κυριε Ιησου. αριστο την χαριτα του πατρος ως εκχειτε προς παντας ιερους, των χαριστων ερυφαι προς ημας μεδενά " τουτου χαριτ καιμπτω τα γονατα μου προς τον πατερα του κυριου ημων Ιησου Χριστου εξ ου πασα πατρια εν ουρανοις και επι γης ονομαζεται, κατοικησει τον Χριστον δια της πιστευς εν τοις καρδιας ημων ινα εξισχυσσε καταληβεσθαι των πασικτοις αριοις ει το πηλατος και μηκος και υψος και βεθος " της αγαπης Ιησου ινα η χαρις αυτου μετα των πατων ανθρωπων γινηται " Αυτω η δοξα εν τη Εκκλησια εν Χριστω Ιησου εις πασας τας γενεας του αιωνος των αιωνων.

S. J. Crisóstomo

XXI. 15 λέγει τῷ Σίμωνι Πέτρῳ ὁ Ἰησοῦς· Σίμων Ἰωάννου
ἀγαπάς με ἡδυν τούτων; λέγει αὐτῷ· Ναί κύ-
ριε, σὺ οἶσάς ὅτι φιλῶ σε. λέγει αὐτῷ· Βοῦκα
ὁ ἀφ' ἡμῶν

No se qui tienen, amadísimos hermanos en N. S. S.,
no se qui tienen algunos pocos figuras a quien^m el
correr destructos de los siglos^m, el olvido cotidiano de
la humanidad arranca el pedestal de gloria desde
dónde con la frente erigida e inmaculada enseñan
a los siglos un triunfo inmarcesible.

tenis el Dios-hombre que después de su muerte
impera sobre los más nobles corazones; María la
Madre de Dios, eterno refugio de las almas debili-
tas; los santos, perfectos imitadores del Dios encor-
nado, los más ~~per~~ excelentes modelos de todos los
hombres.

Esas son las figuras que en singular manera le-
vantam en vilo nuestros corazones para dejarlos
colgados de sus bellas dísticas.

Y hoy nos toca detenernos ante una de esas so-
berbias figuras, que la Santa Iglesia ha
puesto como modelo de todos los oradores sagrados:
S. J. Crisóstomo: aquel hombre que llevaba en sus
venas sangre guerrera, que tenía como fondo pro-

pio la profundidad de las ideas, la exposición luminosa y acertada de la Soberana Escritura, el íntimo fervor del pastor de almas y sobre todo su hermosa alma abierta a los efluvios divinos del amor de Cristo.

S. Juan Crisóstomo que después de los 16 siglos transcurridos, sigue arrastrando en pos de sí la admiración de los hombres, sigue publicando las enseñanzas divinas con la letra admirable de sus homilias, sigue derramando el perfume del buen olor de Cristo que un día sembró en la santidad de su vida y en los dolores de su destierro.

Reacordemos jubilosos la fiesta del santo patriarca de Constantinople, porque es un modelo y un sostén para nosotros.

De su vida plena aureolada con diversos colores, sólo quiero escoger hoy un aspecto, aspecto que fué cifra y compendio de toda su vida que aunque no lo llevó a la práctica hasta los cuarenta y dos años de su vida, fué siempre su meta y su fin su ilusión y su anhelo: el ideal sacerdotal del que tan sólo se apartó hasta esta edad por el respeto a una cumbre tan sagrada.

Dos partes tendrá mi sermón: una dedicada a promulgar el ideal tal como lo sintió el mismo santo en sus preciosos diálogos sobre el sacerdocio otra en que procuraremos mostrar cómo llenó sus prescripciones a la práctica con el mismo

To XXI, 15

Recordemos ahora esas palabras que se pro-
nuncian junto al hijo que ha de ser
con de introducción a $\rho\sigma\eta\eta\alpha\gamma\ \mu\epsilon\ \eta\lambda\epsilon\sigma\tau\ \epsilon\upsilon\sigma\epsilon\omega\ \nu\tau\ \gamma\ \zeta$
 $\beta\omicron\omicron\epsilon\epsilon\ \tau\alpha\ \alpha\ \rho\eta\alpha\ \mu\omicron\upsilon$

Esta es la base de la apoteosis sacerdotal: El sacerdo-
cio es la mayor prueba de amor por parte de Dios y
por parte del hombre. De Dios porque él hace el lu-
mamiento de entre la multitud $\epsilon\ \xi\ \alpha\ \rho\beta\ \rho\omega\ \nu\omega\ \nu$
La pi $\beta\alpha\ \rho\ \mu\ \omicron\ \gamma$ ciertamente para $\epsilon\ \lambda\ \delta\epsilon\ \sigma\epsilon\ \lambda\ \omicron\ \rho\omega\ \mu\ \epsilon\ \rho\ \omicron\ \gamma$
 $\upsilon\ \eta\ \iota\ \epsilon\upsilon\ \theta\epsilon\ \omicron\upsilon$ y para hacerle digno de su minis-
terio derracha con él todas sus riquezas: le entie-
ga su sangre, sus potestades, su misma persona cuando
el sacerdote dice $\gamma\ \omicron\ \tau\alpha\ \mu\epsilon\ \omicron\upsilon\ \sigma\tau\ \omicron\upsilon$, este es mi cuerpo.
Pero si el sacerdocio es el desdoblamiento del amor
divino, también es la suprema donación del hom-
bre. Por el cargo con todas las volencias de sus
hermanos, sufre todas sus importunidades a la

Hebr. 12

vez que lleva adelante las propias $\mu\epsilon\ \tau\ \rho\ \iota\ \omicron\ \eta\ \alpha\ \theta\epsilon\ \omicron\upsilon$
 $\epsilon\upsilon\ \nu\ \alpha\ \mu\epsilon\ \rho\ \omicron\ \gamma\ \epsilon\ \omicron\ \iota\ \gamma\ \rho\ \omicron\ \upsilon\ \upsilon\ \sigma\ \iota\ \nu\ \epsilon\ \alpha\ \iota\ \eta\ \lambda\ \alpha\ \tau\ \omega\ \mu\epsilon\ \rho\ \omicron\ \iota\ \gamma\ \cdot$
 $\epsilon\ \eta\ \epsilon\ \iota\ \eta\ \epsilon\ \iota\ \nu\ \upsilon\ \sigma\ \omicron\ \mu\ \rho\ \epsilon\ \rho\ \iota\ \epsilon\ \iota\ \epsilon\ \alpha\ \iota\ \sigma\ \theta\epsilon\ \nu\ \epsilon\ \iota\ \alpha\ \nu$

Y no solo tenemos la experiencia de las mismas
dificultades del ministerio, sino las mismas pa-
labras de Jesús. Pues aunque parece preguntar
no lo hace quien avocir lo profundo del corazón

De Hebr. 12
L. II C. I

$\epsilon\ \rho\ \omega\ \sigma\ \alpha\ \tau\ \omicron\ \rho\ \mu\ \alpha\ \theta\ \eta\ \sigma\ \eta\ \nu\ \omicron\ \delta\ \iota\ \delta\ \alpha\ \sigma\ \alpha\ \epsilon\ \lambda\ \omicron\ \gamma\ \cdot$ $\epsilon\ \iota\ \rho\ \eta\ \delta\ \iota\ \omicron\ \tau\ \omicron$
 $\eta\ \epsilon\ \rho\ \iota\ \nu\ \upsilon\ \sigma\ \omicron\upsilon\ \cdot$ $\omicron\ \upsilon\ \chi\ \iota\ \nu\ \alpha\ \nu\ \upsilon\ \sigma\ \omicron\upsilon\ \mu\ \alpha\ \theta\ \eta\ \cdot$ $\eta\ \omega\ \varsigma\ \gamma\ \alpha\ \rho\ \omicron$
 $\tau\ \omicron\ \gamma\ \alpha\ \eta\ \epsilon\ \nu\ \omega\ \nu\ \epsilon\ \rho\ \mu\ \beta\ \alpha\ \sigma\ \epsilon\upsilon\ \omega\ \nu\ \eta\ \epsilon\ \rho\ \beta\ \iota\ \alpha\ \gamma\ \cdot$ $\epsilon\ \lambda\ \delta\ \delta$

empuño y perfección.

Atentad, pues, hermanos con todo interés porque vais a oír al Santo doctor exponiendo la doctrina del sacerdocio con palabras, pero sobre todo con el ejemplo santo de su vida.

Que la Virgen, madre de todos los pecadores, derrame sobre mis palabras y sobre vuestros corazones su misericordia maternal, para que las palabras cayendo en buena tierra, produzca ciento por uno. Ave María.

El ideal divino del sacerdote ¡ qué pocos hombres lo han sentido con tanta hondura como el patriarca de Constantinople ¡ ¡ qué pocos han cumplido sus deberes y sus glorias como lo ha hecho nuestro santo doctor? ¿ Quié es el sacerdote en su concepción? La mejor respuesta aunque concisa la da S. Pablo:

Hebr 7-1 Πας παρ ἀρχιερεως εστι ανθρωπων λαμβανεινος υπερ ανθρωπων καθισταται τε προς τον θεον ινα προσφερη δωρα τε και θυσιας υπερ αμαρτιων
Es la base en la dignidad sacerdote esse εστι ανθρωπων λαμβανεινος pero como sigue S. Pa

Hebr 7-4 He unos versículos más abajo και ουδε εστις ος λαμβανει επι τιμιον, αλλα καθοριενος υπο του θεου, καθωσπερ και Αβρααμ
Tenemos pues un hombre separado del vulgo pecador por la misericordia de Dios. Pero ¿ cómo se llevó a cabo este llamamiento?

ἵνα ἢ μᾶλλον ἢ οὐκ, ὅσον αὐτοῖς μετεἶται τῶν ἑσθίων
ἡτοιμηθῶν ἐπιτοκῶν τῶν ἑσθίων

No adelantemos más el punto porque las palabras de
Crisó y la experiencia de todos los hombres prueba
y admite que la vida sacerdotal lleva hasta la
muerte ya continuamente en el ejercicio del ministerio
ya cuenta en la defensa de los ovejitos

Io xv 13 $\mu\epsilon\tau\epsilon\iota\tau\alpha\iota$ ἡ $\sigma\alpha\upsilon\tau\eta$ ταύτης ἀγαπᾷ τὸν οὐδένα ἐξ ἑἰ ἵνα τῆς
φύξης αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φιδῶν αὐτοῦ
y cuando habia mostrado sus amores y sus dili-
gencias por los almas bajo la parábola del pas-
tor expresamente dijo

Io x, 11 Ἐγὼ εἶμι ὁ ποιμὴν ὁ ἀληθῆς, ὁ ποιμὴν ὁ ἀληθῆς
τῆς φύξης αὐτοῦ αἰθῶν ὑπὲρ τῶν ἡρώδων
τῶν.

Aunque el punto es importante no adelantemos
más, pues ya podemos decir de nuevo que el
sacerdocio es la mayor prueba de amor por parte
de Dios y por parte del hombre.

Hagamos un breve recuento de las autoridades
que el santo doctor escoge para responder digni-
mente a tan alto ministerio, para poner
más tarde a la vista de todos ellos en la
santa vida de S. S. Crisóstomo.

Es la primera de todos la prudencia en aceptar un
cargó que lleva consigo tanto peso, no es sino el
consejo de N. S. al querer comenzar cualquier obra

notable y su deseo de que se echen buenos fundamentos
de VI 48 ὅς ὁμοίος εἶναι ἀνθρώπων οἰκοδομοῦντι οἰκίαν
ὃς ἐσκαψεν καὶ ἐβδόνην καὶ ἐθήκεν θεμέλιον ἐπι
τῆς πέτρας· ἡ δὲ μύθησις δε γένομενης προσέφη
ξεν ὁ ποταμὸς τῆς οἰκίας ἐκείνη, καὶ οὐκ ἰσχύσει
τάλυσθαι αὐτήν, τὸ θεμέλιον γὰρ ἐπὶ τῆς πέτρας
Ycual sera este fundamento inmovible sino la
piedra de Cristo? ¿cual otro sino el amor ardiente
el amor indisoluble el amor unico a su persona se
guarda y por el a todos los fieles?
Un amor que las muchas aguas no sean capaces de
apagar.

Y una vez asegurado este sólido fundamento le-
vantaremos el edificio de la plenitud perfecta
de VII 11 πόλις ἡρεῖα τῆς μηχαρίας, ἡ δὲ πειθώσιν
ἐκόντες εαυτοὺς ὑπερεῖν ταῖς παρασων ἱερῶν
θεράπειαις ὁ καμνόντες, καὶ οὐ τοῦτο μόνον,
ἀλλ' ἵνα καὶ χαρὶν εἰδῶσι τῆς ἰατρείας αὐτοῖς.
Νεφελῶν εἶναι δεῖ τὸν ἱερεῖα, καὶ διορητικόν, καὶ
μορίου πάντα χόθεν κερταθῆναι τῶν οφθαλμῶν
ὡς οὐχ εαυτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡδὲ θείων τῶν το-
σοῦτο, que carezca del deseo de dominar, perfecto
dominador de la ira, despreciador de la envidia
y de las alabanzas, entre las cualidades humanas

de VIII sobre todo πόλις ἡρεῖα ποιείσθαι τῆς σπουδῆς, ὡστε
τοιοῦτον τοῦ Χριστοῦ ἐν ἐπίπνοις εὐαγγελίου πλουτῶν
πάντα δε εαυτῶ τὰ διαφορὰ εἰς ἐκείνους ὅρα σου

en virtud, que es era como la luz del mundo que todas
 Mr / 14-16 braba a todos a glorificar a Dios y así, εως ου
 ρου, του κοσμου. ουδουσαι ποδεις αφοβηται σπαιτω
 ορους και ματη. ουδε χειουσαι λυχνος και σιθεσαι
 κουσου υπο σαρκοδιον, εδδ' επι τη λυχνια, και
 λεμ παησαι τοις εν τη οικια. ουσως λεμ παησω
 ουσως υμων εμ η προσθεν των ανθρωπων, οπως ιδου
 σαι υμων σαμαδα εργα και δεξεσασαι τον ματαρα
 υμων τον ερσοις ουρατοις

• Eso fue este canto patrono de todos los pecadores
 sencillos: un hombre que con su eloquentisimo prelo
 peso sobre todo con su vida santa, nos dio a todos un
 ejemplo inmejorable de cualidades humanas y de
 santidad divina

Tanto doctor de la iglesia catolica! Costados a
 tus plantas y admirando tus virtudes te pedi-
 mos suplicantes que he luz de tu ejemplo nunca
 desfallezca, con promesas que pretendemos con-
 tinuar tu apostobado, si nuestro protector desde
 el cielo, para que tu advocacion ayude y tus
 virtudes hervien descendan hasta nosotros.

Apo III 20 Εφρου, εοριε Εησου. Diximus como lo viste
 sobre tu sacerdote tus gemas de predicacion,
 multiplica hos sacerdotes para que desempeñen

Apo III 21 tu eterno sacerdocio ινα η καις σου κοριου
 Ιησου Χριστου μεσα παρων σων αριον
 Αμην

θεου στη δοξαν, της Εκκλησιας στη οικουμένη
καὶ δωρεὰν λαλεῖν ὡς δεοῦσε εἰ ἐγώ. Ἐγὼ δὲ
εἶ ἐμοὶ Χριστός

Apretados por el tiempo no cabe sino abandonar para otra ocasión el bello desarrollo que el patriarca de Constantinople hace de esta materia que temizaban en el corazón.

¿Fue todo esto un mero fantasma ideal del que supo proponer pero no pudo realizar?

De ninguna manera; todo corazón noble como era el del Crisóstomo trata de poner en práctica todo lo que se le representa involucrado con la luz de la justicia y del ideal santo.

¿Quién tuvo mis recato que él en la aceptación del sagrado ministerio? ¿Acaso, preparado ya por su ciencia y su virtud no rehuyó hasta haber cumplido los 42 años la dignidad sacerdotal?

Y el amor de Dios y del prójimo. Ah el amor de Dios es quien le lleva a morir en el destierro, a poder de sufrimientos y vejaciones sino le faltaba firme y amorosa fe en su Dios? ¿qué significaba, por otra parte, aquel cariño nunca desmentido de su pueblo sino la respuesta fiel del amor de su pastor?

Sus demás virtudes le llevaron de simple sacerdote en Antioquia, a ocupar la silla arzobispal en la corte de Bizancio. Era patente a todos

